

Tri čiarky do tabuľky

Hmm, plány na leto? ... Už v januári som sa začala zamýšľať nad touto otázkou. A veru som sa aj prihlásila na celo - SVTS akciu Alpy 2012. Ale ako sa dovolenkový čas blížil, akosi sa nenašlo dostatok ľudí, ktorí by zdieľali rovnakú predstavu o dovolenke ako ja. Plán ísť do tretice do Álp bol ohrozený. No niekedy stačí prečítať pár mailikov a návrh zrealizovať súkromnú akciu prišiel na svet. A tak v zostave Peťo K., Peter T., Slavo, Marek a ja nasadáme (po dvoch ťažko skúšaných hodinách balenia sa) do volkswagen passatu.

Cesta do Bratislavy ubehla v podstate rýchlo. Keď sedíte ako sardinky a zozadu vám každú chvíľu čosi padá na hlavu, máte iné starosti ako uvažovať kedy už budeme na mieste. V Bratislave sa k nám pripája druhé družstvo (Lucia, Dušan, Dudo a Štefan), ktoré nám asi zámerne nepovedalo akým autíčkom pôjdu. O 9-miestnom VW Caravella reč nebola. Tak sme im tam presypali aspoň nejakú batožinu a jedného pasažiera. Potom sa už išlo pohodlnejšie.

Na ďalší večer prichádzame do kempu Margherita, kde strávime jednu noc ako turisti zo Slovenska - v stane, miesto toho aby sme si pristavili luxusné kempingové autíčko. Po výdatných raňajkách vyrážame k lanovke na Stafal - Gabiet (1825 m.n.m) a odtiaľ sa už vezieme až do našej cieľovej stanice na Punta Indren (3260 m.n.m). Odtiaľ musíme pešo k chate Gnifetti (3647 m.n.m), ktorá bude našim domovom na najbližšie 4 noci. Po príchode si doprajeme dehydrovanú stravu v spoločnosti nášho druhého družstva, ktoré vyšlo na chatu bez noci strávenej v kempe Margherita a už si stihli dať aj aklimatizačku na Piramide Vincent. Nádherné počasie som ešte využila na pár záberov do fotoalbumu a potom už rýchlo každý do svojej lôže, lebo zajtra nás čaká aklimatizačka.

Raňajší zhon, mačky sedák prilba, čelovka a o pol 4 vyrážame do tmy za neznámym dobrodružstvom. Prvé 400-metrové prevýšenie bez raňajok mi ide ťažko. Ani tá tma mi nepridáva optimizmu. Ale keď začne svitať, a pred vami sa odkrývajú úžasné pohľady na okolité kopce... No krása. Vtedy si človek povie, tak kvôli tomu sa toto oplatí. Cestou míňame Lyskamm (na ktorý sa už štvorá naše druhé družstvo), Piramide Vincent, Balmenhorn, Schwarzhorn, ďalej popod Ludwigshöhe a Parrotspitze. Postupne sa začína ukazovať náš cieľ Zumsteinspitze. No my si konečne ešte doprajeme vytúžené raňajky. Počasie je rozprávkové. Po prekonaní krátkeho hrebeňa vystupujeme na vrchol. Sme v nadmorskej výške 4563 m.n.m. Pre Mareka a Slava výškový rekord, ktorý však už o pár dní prekonajú. Doprajeme si vyše hodinovú prestávku na vrchole s úžasným výhľadom na okolité kopce (Lyskamm, Breithorn, Dufourspitze, Signalkuppe) a samozrejme nesmie chýbať ani fotošantenie. Hrdo vyťahujeme aj vlajku Prevyku. No komu by sa chcelo ísť dole? Je už ale najvyšší čas a nás čaká ešte návrat rovnakou cestou.

Večer sa rozprúdi zábava, veď treba osláviť výškové rekordy. Nasledujúci deň sa rozprávkové počasie zmenilo na niečo nerozprávkové a sme prinútení ostať na chate. Zase na druhej strane, keď to tresne niekde blízko pri vás ... S veľkou nádejou, že počasie sa umúdrí vstávame na ďalší deň opäť za svetla hviezd a vyrážame na Piramide Vincent. Je to vrchol blízko chaty, tak snáď liter čaju postačí a v prípade zlého počasie sa vieme rýchlo dostať späť na chatu. Taký bol plán. Počasie sa aj zo začiatku ešte ako tak pretvarovalo. Vďaka tomu sme si cestu na Piramide Vincent obohatili trochu dvojkového lezenia a namáhavejším prešľapávaním. Za úplnej hmly stojíme na vrchole Piramide Vincent (4215 m.n.m). Ani nepriaznivé počasie nás neodradí od vytúzenej fotky s vlajkou Prevyku. Žiadna hodinka vrcholového šantenia sa nekoná a po pár minútach, s pocitom ďalšieho dosiahnutého vrcholu, schádzame dole. Hmla sa kde tu zdvihne, či rozfúka a vďaka tomu prichádzame do bivaku na Balmenhorne (4176 m.n.m). Oddychujeme. Po hodinke sa rozhodneme pokračovať v zostupe. Veď nás čakajú už len nejaké dve hodiny na chatu. Počasie nám ale nepraje. Zaťahuje sa stále viac a viac. Je bielo. Vyberáme GPS, mobil s navigáciou. Hocičo. Len nech sa zorientujeme. Nedarí sa nám. Blúdime kdesi v bielej hmle po ľadovci. Po dvoch hodinách točenia sa, sa

rozhodneme za pomoci GPS vrátiť späť na bivak Balmenhorn. Vyčerpaní, zničení, smädní. Ponúknutý čaj od Maďarov neodmietneme. Je pre nás záchranou. Naberáme sily a čakáme. Čakáme, kým sa hmla nezdvihne. O štvrtej vedúci zavelí: „Pokračujeme!“ A hoci sa na počasí veľa nezmenilo, pokračujeme v zostupe. Plán je prejsť krížom cez ľadovec cca 500 m a potom už len rovno dole. Už sa len nedostať do rovnej šlamastiky. Nejde to. Vpredu bielo, vzadu bielo, hore bielo, dole bielo. Snažíme sa zostupovať dole. Krôčik za krôčikom. Večer o šiestej sa končí naša hra - nájsť si svoju trhlinu. Hmla je konečne na ústupe. Dobojevané však zďaleka nie je. Stopy sú zasnežené. Cestu nevidno. Stojíme medzi dvoma trhlínami. Peťo opatrne preskúmvava sneh a krokom pokračujeme. Konečne nachádzame zvyšky zaviatych stôp. Môžeme si dopriať pauzu. Fotíme, sú to jedinečné pohľady. Na chatu prichádzame až večer.

Na ďalší deň máme naplánovaný zostup dole a poobede sa už aj presúvame do Zermattu cez priesmyk St. Bernard. Nebo jasné, jazero nádherné a dokonalú idylku sme zavíšili obedňajúcou pauzou v prostredí Walliských Álp. Večer prichádzame do kempu Attermenzen. Regeneračný deň trávim foto-potulkami v centre Zermattu.

Ako posledný výstup sme si zvolili Dufourspitze. A už sa aj zubačkou vezieme na Rottenboden. Odtiaľ pokračujeme na novopostavenú chatu Monte Rosa. Cesta bola príjemná a okolité prostredie ... no neskutočné. Len tak si ležať na tráve, v pozadí sa týči majestátny Matternhorn... Treba ísť ďalej. V ceste nám stoja ešte ľadovec Gornergletcher a Grenzgletcher. Na chate je už veľa ľudí. My však miestečko už máme rezervované, do konca aj pri stole. Človek by neveril, ako ťažko je vysvetliť Švajčiarovi, že polpenziu si ozaj nedáme. Takže si pekne navaríme z vlastných zásob (tak ako doteraz), potom už len vycikať a spať. Ráno, ako ináč za tmy, sa vydávame za ďalším dobrodružstvom. Slnečné lúče sa najprv zľahka dotýkajú vrcholkov štítov až ich nakoniec celé pohltia. Je fascinujúce to sledovať. Zároveň však postupujeme stále vyššie po ľadovci. Zrazu sa pred nami v diaľke objavujú prvé kontúry Dufourspitze. Už vidno hrebeň, po ktorom o chvíľu budeme kráčať. Už sme dokonca v sedle Sattel (4350 m.n.m). Ale na moje počudovanie, ten kúsok, ktorý sa pred nami vypína ešte nie je vrchol. Za týmto prvým výstupom sa skrýva ešte rozsiahly, na niektorých miestach značne exponovaný hrebeň Dufouspitze. Počasie je báječné, trochu síce fúka ale ... nie je to Vincent Piramide. Počas celého prechodu hrebeňom je vidno okolité kopce. Aj ten, ktorý sme zdolali ako prvý (pre tých, čo poriadne nečítali Zumsteinspitze). Aj tie, na ktorých sme neboli – Lyskamm, Matternhorn, Obergabelhorn, Zinalrothorn a spustu ďalších. A je to tu. Rozbaľujeme vlajku. Sme na vrchole (4634 m.n.m). A aby ten výstup nebol taký nudný, tak si Peťo odhodil ešte po ceste na vrchol svoj Sum'tec - asi tak 40 m dole z hrebeňa. Záchrana trvala hodinu. Na vrchole nemohlo chýbať tradičné fotenie – každý s každým. Dole zostupujeme popri konopnom lane do sedla Silbersattel (4517 m.n.m). Potom už len „zbehnúť“ na chatu. Náročnú túru v podobe 1800-metrového prevýšenia máme za sebou.

A veruže aj náš výlet sa blížil ku koncu. Stihneme, ale ešte navštívime konečnú zastávku zubačky na Gornergrate, vyfotíme sa kade-tade s vlajkou Prevyku, vyspať sa poslednýkrát v kempu, a potom už len dlhá cesta domov s nespočetnými krátkymi zastávkami.

Ktovie kam ma moje sny zafúkajú ďalší rok. Dní na snívanie je 365, kopcov neúrekom a dní na dovolenku tak málo...